

MB
147.775

Zselicki József

ROKONOM,
CSILLAG

Kárpátaljai

Magyar Könyvek

Zselicki József

ROKONOM, CSILLAG

Kárpátaljai Magyar Könyvek

31

Sorozatszerkesztők: Dupka György, Fejes János,
Tirkánics Gabriella, Réthyne Bulecza Rozália

A kiadvány megjelenését a Magyar Művelődési és
Közüktatási Minisztérium támogatta

Borító: Jankovics Mária
Tóth Lajos illusztrációi

© *Zselicki József, 1994*

Megjelent az Intermix Kiadó gondozásában

Felelős kiadó: Dupka György

Felelős szerkesztő: Tirkánics Gabriella

ISBN 963 8129 75 1

ISSN 1022-0283

Készült Ungváron, a Patent Nyomda- és

Kiadóvállalatnál, 1994-ben

Felelős vezető: Kovács Dezső

Műszaki szerkesztő: Negre Viktor

Rend. sz.: 2329

Forgalomba kerül megállapodás szerinti áron

Zselicki József

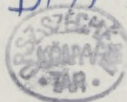
ROKONOM, CSILLAG

Versek

Intermix Kiadó
Ungvár — Budapest
1994

122.005

MB147.775

1994

Az 1960-as évek második felében furcsa dolog történt Kárpátalján. Az irodalom peremén egy nyüzsgő, nyugtalan csoport, „új raj” jelent meg. Furcsa volt ez, hiszen a lenini nemzetiségi politika diadalát illusztráló néhány helyi magyar író (a „lajstromozott kozákok”) pont elég — néha még sok is — volt a hatalomnak. A konyhai robotgépek használati utasításaihoz hasonló kivitelű (tartalmilag talán gyengébb), így is ritkán megjelenő füzetekkel ekkor még a pártelit többé-kevésbé meg volt elégedve. Türelmük azonban már fogytán volt. Az önkéntes és hivatásos cenzorok el nem ítélni mulasztása folytán (ha megcsonkítva is) megjelenhetett például Kovács Vilmos kisebbségi regénye, a *Holnap is élünk*. Hát mit akar ez a nép, amelyet ezeréves rabságából a szovjet hadsereg szabadított fel s bűnei ellenére tagjává fogadta a szovjet népek boldog, családi közössége?!

Tudniuk kellett ezt ezeknek a fiataloknak is. Hittanként tanulták a kommunizmus építőinek programját, az iskolában megismerkedhettek (az orosz és ukrán mellett) a magyar irodalom „legjobb” képviselőivel, Illés Bélával, Hidas Antallal, Karikás Frigyessel, Zalka Mátéval vagy éppen a „forradalmisított” Illyés Gyulával és Veres Péterrel. De hát „ezek” túllihegték a dolgot. Tudták a fiatalok, ki „valóban” Illyés Gyula és Veres Péter s olyan, a serdülő szellemet fölöslegesen terhelő, ezért a tantervben nem is szereplő költőket olvastak, mint Babits Mihály, Kosztolányi Dezső, Juhász Gyula, Szabó Lőrinc, Solymó Zoltán, Sárközi György... S uram bocsá', szerették Nagy Lászlót (aki ekkor még egyik legszebb verséért, a *Menyegző*-

ért Magyarországon is a Ludas Matyi Panoptikumába került — lám, tehetséges költő is tud érthetetlen verset írni!).

A strébereket azonban már az iskolában sem szeretik (különösen, ha a ptolemaioszi világképet oktató tanárnak Kopernikusz érveivel felelnek). Az elvárt szocializáció tehát nem sikerült. A fiatalok — amúgy is autodidaktaként — saját lábukra álltak. S mivel számukra már akkor is fontosabb volt az irodalom, mint az írás, néhány verssel tarso lyukban, ön- és közösségmegváltó szándékkal felkerestek egyetemi tanárt, lapszerkesztő-író t, pártveterán történészt és kiadói szerkesztő-költőt egyaránt. Bátorítást csak ez utóbbitól kaptak. De próbálkozásaik, az *Együtt* című gépiratos egyetemi „folyóirat” és később a Forrás Irodalmi Stúdió, lényegében önerőre épültek.

Törékeny próbálkozás volt ez, de csak a karos-zékből szemlélődők számára naív. Hiszen ez is része volt egy világméretű lázadásnak. Prága, Párizs, a Hair, az Eper és vér fiataljai ugyanazt akarták, mint ez a „néhány bolond”. Sorsukat azonban földrajzi koordinátáik behatárolták.

E fiatalok egyike volt Zselicki József. Ő volt a „faltörő kos”. Az ifjúsági lapnál, ahol dolgozott, ő alkudozta ki az ukrán irodalmi oldalak magyar „mutációját” s az ő személye volt a garanciája (Kovács Vilmos tekintélye mellett) a Forrás Stúdió „hivatalossá” tételének, időleges elfogadtatásának. Egyéni sorsa is összefonódott társaiéval, megjárta ő is a „hadak útját”. Sőt, a „lássuk Uramisten, mire megyünk ketten” konok, sorsrontó dühével szinte provokálta a támadásokat. Nehéz átgondolni, át-

érezni annak, aki ezt nem élte át, mit tehet emberrel–költővel a néhány küzdelmes évet követő két évtizedes szilencium.

Mindannyian, akik ismerjük, tudtuk–tudjuk, hogy Zselicki József a nagy el– és feltűnések mestere. Egy magyarországi látogató jegyzeteiben a „bajsa alatt örökké ott bujkáló rejtélyes mosolyt” említi. Bizonytalán kevesen vannak, akik kíváncsiak voltak a titokra s feltették a kérdést: hova rejtezett a költő?!

Ez a kötet erre a kimondatlan kérdésre és elvárássra próbál választ adni. Bár a ciklusok elfedik az időrendet, jól érzékelhetők az opus cezúrái. Nem annyira stílusban, mint inkább hangütésben.

A korai versek arról tanúskodnak, hogy a költő talán a kor s a szűkebb táj „virággyermeké” lehetett volna. *Mese, tündér, virág, hóvirág, vér, lobo-gás, tűz, tavasz, aranyos mező, rétek, illatok, csillagok, fény* a kulcsszavai, bár az idillt ellenpon-tozza fanyar kiszólásaival; jogos büszkeséggel mondja: „nem vagyok kisebb / semmi csodánál”.

Az álomvesztés kezdettől érezhető szinte minden sorában. A néha túl könnyűnek tetsző vers groteszk megoldásokba vált — néha metrikailag is.

S az idővel nő a keserűség is, „kihullott a kézből a simogatás”, „elbitangolt hit és ország”, a hajnal „belérúgott”, a kakas hajnalt „ordított” stb.

Első olvasatra nehezen felfejthető a ciklusbeosztások mondanivalója is. Ez is, a „rejtélyes mosolyok” egyike, a szerző külön közlendője, egy elképzelt rend szivárványvillanása.

Azonban az idő nem múlhat el nyomtalanul. Itt van egy negyed évszázaddal ezelőtt is lehetséges

kötet. Bizonyítékaul, milyen volt és milyen lehetett volna a kárpátaljai magyar irodalom a sorskufárok hamis értéktözsdéje nélkül.

Dokumentum ez és remény. A feltámadás, az újjászületés reménye. Makacs hitbe rótt bizonyítéka annak, hogy (irodalomban, emberben és hazában) csak azt veszíthetjük el menthetetlenül, amiről lemondunk, amit feladunk.

Zselicki József nem adta fel.

S. B. A.

Rokonom, csillag...

*Rokonom, csillag,
édes rokon,
a kimondhatatlan
nem fér a számban,
el kell mondjam,
itt lakom,
itt,
a lehulló egek
alján.*

*Kiebrudaltak az álmok,
hazátlan ágyamban hálók.*

*Itt csöndek járnak,
néma csendek,
parancsolják,
ne köszönjek
a szeleknek.*

*Rokonom,
hinni kéne,
hogy a rongy csillagnak
le kell hullni,
mert istenember
nem vigyázza tenyerén.*

*Most az jár erre,
képe szesztől veres;
mindenéből jeget hullat;
idejönni isten se mer.*

*Itt
a Valakik a Senkik,
hazudni tanít az alázat...
Hát áruld el nekem,
a büntudat
lehet-e gőgös?*

*Itt
sírni, sírni, sírni,
nem is lehet —
egyetlen hazányi szó:
az ordítás.
Némán.*

*Ez csúnya panasz volt,
beszéljünk másról.*

*Tudod,
ki csak
ott tud lenni,
ahol van, és csak akkor,
az nem méltó tiszta szemedre...
Tenyeremben
itt az átok,
ki ahol van, az ott legyen,
és vigyázzon
a porszemre is...*

*Nézd,
mindent csak hótisztán
szabad szeretni:
innen kell elindulni
a tüzekbe messze,
messze,
messze.*

Harmadnapra föltámadni...

*Te,
az égi tüzekkel
meg kell beszélni,
hogy a szerelmet
csak a legtisztábbak várják
lágypirulással.*

*Mert tudod,
a csók: maga a lélek
— lelkünk a szánkban —.
A csók: ima.
A csók: a testek imája.*

*A csók csak ígéret —
ígéret gyönyörű egekre...
De gyötrő kín
az ígeretek
hosszú földjét járni.
Reszketni attól,
hogy el se jön az ég.*

*Ja, még egy,
ne higgy
a legszebb hű szemű csillagnak.
Tévedhet más szemek egére,
elcsalhatják erdők, bokrok.*

*Rokonom,
ha baj van, csak szóljál.
Tudod, erre a kutyák
más nyelven harapnak.*

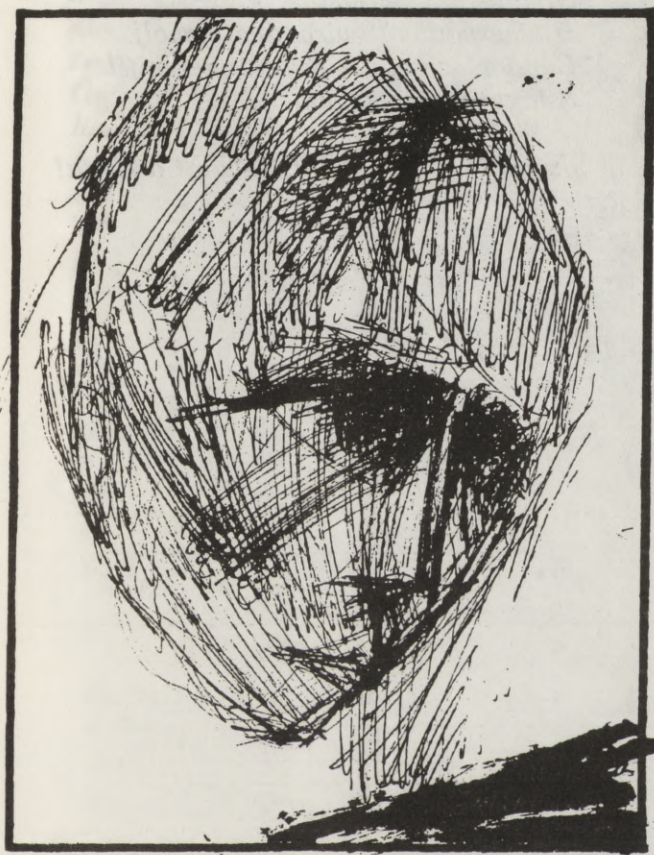
No,
te csak ragyogj
minden havon,
rád valaki majd csak lenéz...
Egyre vigyázz csak,
ki ne felejts a didergésből.

Nekem hallgat a szám,
de azért fájok.

Köröttem haptákba
janicsárok...

Rokonom,
most már megbocsáss,
muszáj
kegyelmét kitérdepelni a napnak.

TISZTASÁG

Tisztaság

*Kiálts, te gyerek!
Ne hagyd a májust!
Hitehervadónak virágává bomolj.
Gondot, szerelmet férfinak teremjél.
S higgyél a viharban.*

Jaj, szívedből pattints tavaszt a fákra!

Volt úgy...

Volt úgy,
hogy fénytelen szemű éjszakákon
kikezdte kölyökszívemet
reszelős csőrével a Félsz.
Összerezzenem,
ha álmos szélben
himbálózni láttam
a kertvégi napraforgót.
Sokáig néztem az ámokfutó nappalok után,
mert reszkettem
az álmok pirosvigyorú ördögeit.

Volt úgy,
hogy megmart a Kétely:
az Ész labirintusából
az Űrbe röppenő rakéta
mit ér,
ha gondjainkból,
s abból, ami fáj;
nem visz magával a Semminek
legalább egy világravalót...

Ilyenkor álmomban
meztelenül
szégyenoszlophoz kötöttek,
és az ólom,

*mely gyáva kétkedve létezni,
a puskacsőből a fejembe menekült,
hogy a megalvadt vérben
megnyugodjon.*

*Aztán mocsárba dobtak.
A lápon piros liliomok nyíltak.*

*A féléstől
megdagadósodott Gondolat
végigsántikált bennem.
Rámosolyogtam,
de nem mertem mondani:
Jó reggelt, Gondolat.*

Volt úgy...

Tavaszi játék

*A földet
izzadt tenyerembe vettem,
sár lett belőle,
az arcomra kentem.*

*Azt mondtad:
Sose voltál még
ilyen gyönyörű!*

Ébresztő

*A fejfák tövén
hóvirág nyílik,
a temető akácok alatt,
hátán a tavaszi nappal
rohan a kis patak.
Mint ébresztő
a sírok közt
a gyermekkacaj
végszalad.*

Játék

*Emberiség a nevem,
s villanykörte vagyok.
Atomköves parittyával
épp célbavett
két piszok kölyök.*

Napkelte

*Nem égő fáklya,
Nem aranykorong,
Nem is koszsárga bajuszos folt
a transzparenszen.*

*De
ÉGITEST.*

*Tűzön hull.
Ideérve —
Lágy lehelet lesz,
S mint a
tegnapesti mosoly*

*Szétömlik a mezőn.
Felszikkad a harmat.
De
Az ablakokon zárva még a redőny.*

Gyermekkor

*Aranyos mezőben sétál egy leány.
Még kettőt alszom
és lesz nekem szép szeretőm!*

*Miért kén, hogy éppen én
szeresselek,
hétszeri szeretője másnak!*

*Mellém szegődtek rétek, illatok,
halálba szédült csillagok.*

Mese

*Kedvesem,
én is észrevétlenül
születtem,
mint a mese.*

*A Latorca, az Ung,
a Tisza
torkollott belém.*

*Idegen-szöttes-mezőkön
szép álmokba jártam
vadászni.*

*S a csodaszarvasról
mesélt nagyapám.*

*Ha elcsavarogtam,
s estére megtaláltak,
anyám azért
jóllakatott.*

*De a tündért
soha meg nem találtam.*

*És szememben mégis
mese virágzik,
színéről látszik,
hogy dalia leszek,
és segíték én is,
hogy hazatalálj.*

*Higgy bennem.
Mert észrevétlenül
születtem,*

*mint a mese,
hát nem vagyok kisebb
semmi csodánál.*

UTAK

Álmodni, aki tud...

*Álmodni, aki tud,
áldása, ha verhet,
álmodja meg nekünk
a legszebb szerelmet.*

*Anyanyelv hazámban
— túl nagy ez már nekem —,
drótostollak között
vész el a szerelem.*

*Anyanyelv hazámban
bujdosni sem tudok,
óceán szakad rám,
hogya megszólalok...*

*Álmodni, aki tud,
áldása, ha verhet,
álmodja meg nekünk
a legszebb szerelmet.*

Érettünk

*Érettünk volna,
ha lenne, a kéne,
menni pörre, ölre,
kellene érte.*

*Csődülni bánatba,
jövőmérő gondba,
okos szavak ünnepébe,
táncos vigalomba.*

*Magunkért is volna,
ha lenne, a kéne:
munkával, pörrel,
menjünk el érte.*

tengeridő

*hova kúsznak nyúlnak az árnyak
haptákba fellegek állnak
habok zöld szele mért remeg*

*a mólón túl vihar feszeng
míg a hajnal
harmatba szédül
ebbe a zöld is belekékül*

*Utak futnak, szaladnak,
Messzire tüzek lobognak,
Magam itt hiszem magamnak.*

*Bukok nap mögül fény felé,
Vérsértő tüzek mezején,
Idétlen idők idején.*

*Bízom az égre csillagát,
Gyermekre anyja mosolyát,
Emberre hitét, igazát.*

*Hogyne volnék már adósa,
hisz amit adott, mind visszavette;
virágot is lopott tőlem
tegnap este.*

*Csonkig csókolta két kezem,
vasba csak lelkem verette;
első asszony utáni percem
elszerette.*

*Gyémántot csiszoltam szürkületkor,
s a szivárványt a hátamra verte;
nótámat, jaj, a Marseillaise-t
énekelte...*

Egy festő ismerősöm születésnapjára

*Szembe jöttél
szétriasztva
ragyás-oltottmész-pofád vigyorával
az utca tócsáiban lubickoló
neonfény-ikreket.*

*Önarckép című mázolmányodat
rakosgattad a házak falára,
fákra, villanyoszlopokra,
hogy kellesd magad,
lássák:
aranyos vagy,
csak egy kis festék kell hozzá.*

*Barátomnak mondod magad.
UTOLSÓ TRÓGER VAGY.
Mestereidet,
kik a Jó színét keverték beléd,
lelked koncentrációs táborában kivégezted.
S kik ilyenné tettek,
naponta biztatnak,
hogy mondd:
„Esküszöm:*

*letagadom eskümet!
Ha sírásók jönnek,
letagadom, hogy meghaltam.
S ha tetteim jönnek számonkérni,
letagadom, hogy megszülettem!”*

Hát mondd!

*De ha szembe jössz velem,
szétriasztva
ragyás-oltottmész-pofád vigyorával
az utca tócsáiban lubickoló
neonfény-ikreket
és tanítványaid pofonvágnak
— én kiröhöglek...*

1967. november 6.

Az ismeretlen katona sírjánál

Kimért vonalak.

Öt világrész egy márványlapon.

Mint mindenki,

ő is ismeretlen.

Nem tudom én sem,

hol születtem:

otthon-e vagy idegenben,

csak érzem magamban

a régi kölyköt,

kinek

fekete kenyér helyett

beteg korok

alamizsnája

hull a tenyerébe.

*Öt világrész márványlapjaként
feszül az arcom.*

Itt is nyugszik egy ismeretlen.

A reflektor-keresztűzű

estében

az öröktűz

felbomlik fantáziára;

megidézek

minden idegent,

megkérdem,

hogy egyedül járva

kiszáradt torokkal

*a sivatagban
mennyt kérne
az özönvízből?...*

Ismeretlenek.

A világ felbomlik világokra:

Ismerősök.

Az Ember nevét

tetováltatták homlokukra.

S belőlük szökik el

az ismeretlen Ének,

mely megváltásról mer szólani,

és öröktűz szalagját

lobbantja lángra,

még ott is,

hol a három színből

hiányzik kettő.

Öt világrész márványlapjaként

feszül az arcom.

Itt is nyugszik egy ismeretlen,

aki tudja,

hogyan meghalni már késő.

Ezen a napon

*Mély a gödör, nehéz a csönd,
a fű letört, vagy porba fúlt.
Díszlövés se kell.*

*Sírás nyomorog a fogak közt.
A temető pihenni tér.
Ezen a napon nem öltek meg senkit.*

*Mert mikor a meszelő
először takarta a repeszek nyomát,
már tavasz volt:
friss-fehér mosolyú házak
hirdették a békét.*

Szerelem szerelmes

*szerelem szerelmes ritmusa ringass
gyűrűző hajnalon
parttalan időbe
halállal halva nem halunk
múló múlással
a csöndre feszítve
rengünk felajzott húrjainkon*

1989. március 15.

Ratkó Józsefnek

*egyforma szó hazámban
csikordul ének számban*

*futónak bolond akad itt
uszítja népre népeit
léleknek ledőlt temploma
pattog dühödtek ostora
sikít, ordít a rög
december dömpere döng
hazára halott se lel
Petőfi eltűnt
nem felel*

*— hányféle egyházában
nyikorgó ragyogó ágyban
felsejlő fényben vigyázzban
féltő énekkel szánkban? —*

Mindörökre

Eppur si mouve!
Galilei

Mégis!...
Tudjátok immár mindörökre!
Égig rakták ezt a máglyát!
Égő húsom hitemig vág!

Az az egy nem számban ég el!
Eggyé égek az egésszel!

...és leszállok
a mozgó földre...

(KONG AZ ESTE...)

barátom halálára

ismerte az elmúlás törvényét

*mert beleszületett az örületbe
világvárosok csavargója lett
most már
be akarta rácsolni az eget
s a földhöz lapulva
elégni
mint őszi lombhullás után
a szemétkupac*

*nem tudott örülni a csóknak
öt deci részegséggel
csak a tévé-figurák testvére
mert lenni*

*valamikor
kiröhögték szavaiért
a szerelmet
csak törött szalmaszálon szívta*

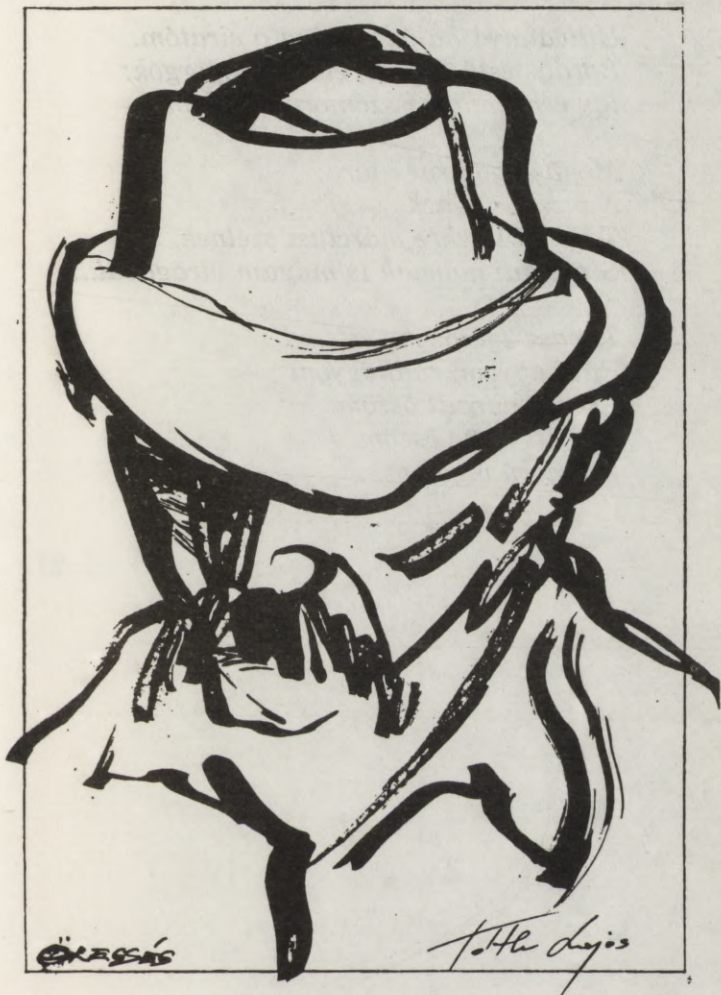
*valamikor
az érzések
ötödik féltekéjén is
tüzet akart rakni*

valamikor

1972

*néztem a szemét
holt pacsirták hulltak
elverték a vetést*

*lángol a vetés
fölsikolt a hajnal
kiszúrták a szemét*

© 1985

to the day's

Öregség

*Halvánnyá halódó őszöm a siratóm.
Bordátestű lelkem, előtted töpörgök:
Így érni halálra szomorú vigalom —*

*Mennék görcsnek fára,
A vizekbe kőnek,
Tág ívű terekre márciusi szélnek,
S nyílni másnak is magam virágával...*

*Tavaszi-ígérőnek,
Rádhagyom, rádhagyom
Árván maradt őszöm.
Hej, itt ez az őszöm
Szomorú vigalom.*

(Kong az este...)

*Kong az este, ver a hideg;
Átkiáltsz a hófúvácson.
Tüzem mellett hegyet őrzök.*

Ostor csattog, karikásom!

születésnapomra

kitagadom régi magam
a koronázatlan kölyökkirályt
kinek kincsei álmai voltak
tudott hinni
az volt aki akart
ki belehalt egy szerelembe
s felébredtem kitakarózva
a rendetlenség belémharapott
fogam alatt megdermedt a tél
unottan csálnak meg az esték
legalább a nap legyen az égen
s nem az ágy alatt
hogy higgyem újra
egyszer minden
a helyére kerül

1969. II. 27.

Mondóka

*Fényért nőttél bánatodban,
Rontást űző haragodban.*

*Rongyosodtál, toporogtál,
Mások előtt térdre rogytál.*

*Hurcolták halálra párod,
Elárult az árulásod.*

*Ördögszekér csörtet a lápon,
jajodra fogysz, édes lányom!*

*Vénségedre mi lesz veled,
Ki lesz az, aki eltemet?*

ballada

*szép szál legény fiam
árvalányhajfűben
fattyú fiat nemzett*

*beléd botlottam szél
merre van a malom
őrlené szégyenem
őrlené bánatom*

*fattyúk fattya lesz az
szavam se érti
szemem se látja*

*hited elbitangolt
országolt a véred
anyádat feledd el
szél szárnyára lépett*

Üzenet Heltainak

*Errefelé
Mostanában
A Nők
Csak hot dogok.*

*Félre daddintott
Nyelvem
Pajtás
Azok örökre
Hétdögök...*

Megindultak

*Megindultak felém
a mélyek.*

*Megüzenték,
várnak.*

*Ha a szerelem elhagy,
megtalálnak.*

Sírfelirat

K Ü L Ö N Ö S; ?

Nem történt

. semmi

. csak

Á L M A I

karamboloztak

lehetőségeivel

**NE LEGYEN ÁGYA
HAVAKNAK...**

Ha

*Ha csókod virág szirma volna,
úgyis az én számra hullna.*

*Virág, vígság, ne hervadj el,
az én számon ne száradj el!*

*Véled hullok, vért lobogok,
csillag-evő tűzbe fúlok.*

Téli dal

*Tüzemet kérted
nem az álmom,
míg veled háltam
a hóháton.*

*Rőt szavammal
perelt szemed,
gót orcájú
ikon fejed.*

*Mégy már, jössz még,
mit is bánom,
hógolyómat
tűzbe vágom.*

tiszta szívből

*karácsonykor
kántáláskor
hópehely
pörrent felém*

*szikrázott szeme
szoknyája szállott*

*ragyogott
fázott
tenyeremre vágyott*

...megcsókoltam...

*másodnapra föltámadt
a dér*

Fenyegető

*Gyúlóban a mosolyod,
Nyíló csókod megkapom.
Vérrel játszó tüzeden —
Melengetsz a szíveden.*

*Hiszed vagy nem — ugyanaz,
Van már szépem: te vagy az.
Vidulóban a világ,
Hozzámsimulsz, jégvirág.*

Szerelem

*Kinőttem én már a borból.
Régi szép kínom, dehogy is jajdít:
a másiktól szöktem, nem a csóktól.*

*Kis csalással nem untatok senkit.
Mosolyogj, sírj, vagy kenyeret szelj:
A jobbak közt is te vagy a szebbik.*

*Ölelj, ölelj,
Lássam meg kisfiam arcán:
Szép melledben
mily jóízű a tej...*

csak

*ki csókra készül
az elindul
hosszú
de hosszú útra*

*szerteszét
nem nézhet
EKKOR*

készülhet mindenekre

*nem segít rajta
csak
a simogatás*

Elmentél

*Sokáig
Nem jöttél
Vissza*

*Hiába állsz
Elöttem
Nem vagy
ITT.*

körbetáncol

*mért csókoltál
ha nem szeretted*

*agyonpöröl
isten napja*

*félszerelmed
körbetáncol*

Elmegyek...

Menj...

Kibírtad mondani.

Csókért fázva ne lássalak.

Elmegyek.

Így lesz az őszből

szűz-fehér tél,

mert az éltetőnek hazudott esővel

s a könnyel

a hímporos zöld nyár

vissza nem hívható.

Elmegyek.

Igaz makacsságom,

s az éveket

— a mélyet járt gyöngyhalász

igaznak vélt hamisgyöngyeit —

itt hagyom.

Minden a tiéd...

Elmegyek.

De

elviszem emlékül

tél-fehér szűzi bundában

piros üveg szívedet

múmia mosollyal számon...

NE SIMÍTS

*NE FORDÍTSZ
VISSZA ORCÁM*

*RÁM AZ EGEK
NEM HALLGATNAK
CSAK HA CSATTAN
A VILLÁM*

aki

*aki elmegy
maradjon máshol*

*hallani se merjen
a hóhullásról*

egyetlenszer

*ha csak egyszer
egyetlenszer
túllennék az ordításon*

*könyörögnék
ne fogjon átok
a holt szerelmet őrző
jégvirágon*

miattad

*ha nem te lennél
belédrúgnék
és az isten hármasege
elmehetne a semmibe*

*miattad hazudtam anyámnak
azt
hazudtam
hogy
nem szeretlek*

hol van

*belémnéztél
szép szemeddel
indult felém
három őzi*

*jöttek istennők
vetni ágyam*

*hogy is tudnám
hol van
az égei tenger*

kezem se...

*ha nem szeretsz
beledöglök
kihull isten is
az égből*

megrugdosom az almafákat

eltaposom a hegyeket

*kezem se moccan felszedni
egyetlen hulló csillagot*

ne

*ki ne kezdjél
a szememmel
mert minden ruhád
lepusztul rólad*

*állhatsz előttem
tűzpucéron*

reggel

*de már reggel
korán reggel
rögtön reggel
indulj el
a bajokat orrbaverni*

*ha szeretsz
akkor szeress
két szemeddel
két kezeddel
két gyöngybimbóddal
két comboddal*

*kisujjaddal
lábujjaddal*

*ketten rettegjünk
attól
hogy kitör a hajnal*

Átok

*A szerelmet
nem lehet kitérdepelni...*

*...nem foghat
rajta alázat...
...csak
a szemek tüzéből
lobban
az ölelés.*

ha vársz

*ha vársz
akkor várj
de igen vigyázz
fel ne gyúljon ágyad*

jövök

*és vigyázlak
gyertyagyújtástól
gyertyafűzésig
hószállingózástól
hózuhatagig
estfakadástól
hajnalcsattanásig*

akkor

jujj
ha téged
itt kén hagyni
nem maradna
ég se erre

hóvirág se szerethetne

ha
de
akkor
isten se merje
gyertyáim elfűjni
nyomaidon

nem maradt rám

*jaj a hajnal
belém rúgott
nem maradt rám
semmi álom*

*azt hittem, hogy
csillag sincsen
ki szemedre
vigyázzon*

ne viruljon

*mikor kezéd
nem indul felém
mert kihullott belőle
a simogatás*

*akkor
ne viruljon
se kék
se lila
se fekete csönd*

*ordítson hajnalt
a kakas*

ne legyen

*ki ha úgy szeret
de így
szeret
hogy a hótönk szélén
is ragyog álom*

*ne legyen ágya
havaknak*

*gyönyörűm
meg ne fázzon*

Már megint...

Zékány Imre emlékére

*Már megint mintha
bitangok átka fogna...*

*Hát kihullott
a nyelv a szádból.
Ki űz csúfot
e csúf világból?*

*Rondulhat tovább
itt a ronda,
ki szívesen
ment volna torodra?*

Már nem hajt tatár.

Ülj a világ ormainál:

*Röhögd ki
 azt, ki bamba,
lelkét is festi,
 és iromba...*

*Beléd már nem rúghat senki...
Őseinket
 fel kell keresni!*

Tartalom

S. Benedek András előszava	5
Rokonom, csillag	9

TISZTASÁG

Tisztaság	16
Volt úgy...	17
Tavaszi játék	19
Ébresztő	21
Játék	22
Napkelte	23
Gyermekkor	24
Mese	26

UTAK

Álmodni, aki tud...	29
Érettünk	30
tengeridő	32
Utak	33
Hogyne volnék...	34
Egy festő ismerősöm születésnapjára	35
Az ismeretlen katona sírjánál	37
Ezen a napon	39
Szerelem szerelmes	40
1989. március 15.	42
Mindörökre	43

(KONG AZ ESTE...)

barátom halálára	47
1972	48
Öregség	50
(Kong az este...)	51

születésnapomra	52
Mondóka	53
ballada	54
Üzenet Heltainak	55
Megindultak	56
Sírfelirat	57

NE LEGYEN ÁGYA HAVAKNAK...

Ha	62
Téli dal	63
tiszta szívből	64
Fenyegető	65
Szerelem	66
csak	67
Elmentél	68
körbetáncol	69
Elmegyek...	70
NE SIMÍTS	71
aki	72
egyetlenszer	73
miattad	74
hol van	75
kezem se...	76
ne	77
reggel	78
Átok	79
ha vársz	80
akkor	81
nem maradt rám	82
ne viruljon	83
ne legyen	84
Már megint...	86

Zselicki József 1949. február 27-én született az ungvári járási Kisgejőcön parasztcsaládban. A helybeli iskolában, majd az ungvári magyar tannyelvű középiskolában tanult. Egy évig esztergályos, 1967-től a Kárpátaljai Ifjúság munkatársa. Alapító tagja és elnöke volt az 1967. novembere és 1972. februárja között működő ungvári Forrás Ifjúsági Irodalmi Stúdiónak. Az Ungvári Állami Egyetem magyar nyelv és irodalom szakán szerzett diplomát 1973-ban. Kezdetben Dercenben, aztán a Nagygejőci Általános Iskolában tanít. Tagja volt a József Attila Alkotóközösségnek, a KMKSZ megalakulását kezdeményező csoport tagja, majd három éven keresztül a KMKSZ ungvári járási szervezetének elnöke, azóta alelnöke illetve választmányi tagja.

